

Sygn. akt II Ka 456/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Ewa Olewińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Sokołowie Podlaskim Mirosława Michalskiego

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2016 r.

sprawy **K. Ż.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora, oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 23 maja 2016 r. sygn. akt II K 76/15

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla zawarte w pkt 3 wyroku orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i o warunkowym zawieszeniu jej wykonania, a także wymierzoną w pkt 2 wyroku karę jednego miesiąca pozbawienia wolności;
2. czyn przypisany oskarżonemu w pkt 1 wyroku kwalifikuje z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i przepisy te powołuje jako podstawę prawną skazania, zaś jako podstawę prawną wymiaru kary 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności powołuje art. 286 §1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk,
3. za czyn przypisany oskarżonemu w pkt 2 wyroku na podstawie art. 216 § 1 kk wymierza karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) zł,

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. S. R. w S. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od opłaty za obie instancje i od wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że te ostatnie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 456/16

UZASADNIENIE

K. Ż. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 3 do 10 grudnia 2013 r. w S., pow. (...), woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. D. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w ten sposób, że w dniu 3 grudnia 2013 r. w celu użycia za autentyczny, podrobił dokument w postaci umowy o pożyczkę na kwotę 20.000 zł oraz podpis A. K., a następnie dokumentem tym posłużył się jako autentycznym, wprowadzając w błąd pokrzywdzoną M. D. co do zamiaru wywiązania się z umowy i wyłudził 500 zł tytułem opłat,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

II. w dniu 31 grudnia 2013 r. w S., pow. (...), woj. (...), podczas rozmowy telefonicznej kilkakrotnie znieważył M. D. poprzez kierowanie pod jej adresem słów powszechnie uznanych za obelżywe,

tj. o czyn z art. 216 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim wyrokiem z dnia 23 maja 2016 r., sygn. II K 76/15:

I. oskarżonego K. Ż. uznał za winnego zarzucanego mu czynu, stanowiącego występki z art. 286 § 1 kk i za to, na podstawie art. 286 § 1 kk, skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego K. Ż. uznał za winnego zarzucanego mu czynu, stanowiącego występki z art. 216 § 1 kk i za to, na podstawie art. 216 § 1 kk, skazał go na karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i orzekł wobec K. Ż. karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego K. Ż. do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej M. D. kwoty 500 (pięćset) złotych;

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. R. kwotę 1.239,84 (tysiąca dwustu trzydziestu dziewięciu i 84/100) złotych tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę sprawowaną z urzędu;

VI. zwolnił oskarżonego od kosztów procesu.

Apelacje od przedstawionego wyroku wnieśli: oskarżony, jego obrońca oraz prokurator Prokuratury Rejonowej w Sokołowie Podlaskim.

Obrońca oskarżonego zaskarżył w/w wyrok w całości, zarzucając mu błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, co mogło mieć wpływ na jego treść i co polegało na przyjęciu za prawdziwe części wyjaśnień oskarżonego, w których potwierdzał pewne fakty świadczące o jego zawinionym zachowaniu, a co nie musiało mieć miejsca, ponieważ wyjaśnienia oskarżonego były chaotyczne i sprzeczne, ale prawdopodobne, np. gdy mówił w toku postępowania przygotowawczego, że czyn pierwszy popełnił, co następnie wytłumaczył na rozprawie, że kierował się „świętym spokojem” i stąd jego przyznanie, które zostało następnie odwołane; podobnie jak ustalenie, że inne osoby nie miały dostępu do jego telefonu można wytłumaczyć po prostu zapomnieniem, co jest możliwe ze względu na upływ czasu.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu, obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do obu zarzutów, ewentualnie o uniewinnienie oskarżonego.

Oskarżony K. Ż. przedstawiony wyżej wyrok zaskarżył w całości, zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania poprzez pominięcie przez Sąd zgłaszanych wniosków dowodowych i tym samym błędne ustalenie stanu faktycznego.

Podnosząc powyższe, oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Prokurator wskazany wyżej wyrok zaskarżył w całości, zarzucając mu:

I. obrazę przepisu postępowania art. 413 § 2 pkt 1 kpk, mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na braku dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu z pkt I aktu oskarżenia oraz jego kwalifikacji prawnej poprzez uznanie K. Ż. za winnego zarzucanego mu czynu, ale jedynie z art. 286 § 1 kk mimo, iż zgodnie z opisem tegoż czynu i jego kwalifikacją prawną, stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

II. obrazę przepisów postępowania art. 413 § 2 pkt 1 kpk i art. 424 § 1 pkt 2 kpk, mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez sprzeczność pomiędzy wyrokiem a jego uzasadnieniem, polegającą na uznaniu w wyroku oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu z pkt I aktu oskarżenia z zastosowaniem kwalifikacji prawnej z art. 286 § 1 kk i przyjęcia w uzasadnieniu, iż oskarżony dopuścił się popełnienia czynu zgodnie z opisem i kwalifikacją prawną z aktu oskarżenia z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

III. obrazę przepisu prawa materialnego art. 216 § 1 kk polegającą na skazaniu oskarżonego na podstawie tegoż przepisu na karę pozbawienia wolności (w wysokości jednego miesiąca) mimo, iż przepis ten nie pozwala na orzeczenie tego rodzaju kary, czego skutkiem było także błędne zastosowanie przepisów art. 85 kk i art. 86 § 1 kk o karze łącznej pozbawienia wolności;

IV. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu za czyn z pkt I aktu oskarżenia, polegającą na orzeczeniu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, mimo, iż ocena stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu, postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych oraz dotychczasowego sposobu życia, uzasadniają brak pozytywnej prognozy kryminologicznej, a nadto cele zapobiegawcze oraz wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego wskazują, że kara ta powinna być orzeczona jako bezwzględna.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o:

I. uznanie oskarżonego K. Ż. za winnego zarzucanego mu czynu z pkt I aktu oskarżenia, stanowiącego występki z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

II. skazanie oskarżonego za czyn z pkt I aktu oskarżenia na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z wyeliminowaniem z treści wyroku jako podstawy prawnej zawieszenia tejże kary przepisów art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk;

III. skazanie oskarżonego za czyn z pkt II aktu oskarżenia na podstawie art. 216 § 1 kk na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując, iż wysokość stawki dziennej wynosi 10 złotych, z wyeliminowaniem z treści wyroku przepisów o karze łącznej z art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk

- z pozostawieniem w mocy pozostałej części wyroku.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca oskarżonego poparł własną apelację i wniosek w niej zawarty oraz apelację oskarżonego i zawarty w niej wniosek, wniósł także o nieuwzględnienie apelacji prokuratora oraz o zasądzenie wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu, oświadczając, że nie zostało ono uiszczzone w całości, ani w części. Prokurator poparł apelację prokuratora Prokuratury Rejonowej w Sokołowie Podlaskim i wniosek w niej zawarty, wniósł o nieuwzględnienie apelacji oskarżonego i jego obrońcy. Obrońca oskarżonego oświadczył, że przyłącza się do apelacji prokuratora jedynie w zakresie pkt III, gdyż leży to w interesie oskarżonego K. Ż..

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacje oskarżonego oraz jego obrońcy, jako bezzasadne, nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd Odwoławczy nie podzielił ani wysuniętych w nich zarzutów, ani przytoczonej na ich poparcie argumentacji. Zasadną była natomiast apelacja oskarżyciela publicznego. Konsekwencją tegoż uznania i podzielenia zarzutów prokuratorskich była zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie właściwej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego K. Ż. z pkt I aktu oskarżenia, jak również rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść oskarżonego.

Celem klarownego uporządkowania wyводу Sąd Okręgowy uznał za zasadne omówienie w pierwszej kolejności środków odwoławczych wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę, jako zwróconych przeciwko winie i kwestionujących sprawstwo oskarżonego.

Odnosząc się bezpośrednio do skargi apelacyjnej obrońcy oskarżonego zaznaczyć należy, iż w istocie sprowadza się ona wyłącznie do negowania pierwszoinstancyjnej oceny wyjaśnień oskarżonego, złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, w których K. Ż. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Rozważając zasadność tegoż zarzutu, Sąd Odwoławczy nie mógł oprzeć się wrażeniu, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku w tej kwestii (k. 436v) niejako wyprzedza i stanowi wyczerpującą i szczegółową odpowiedź na argumentację wykorzystaną przez obrońcę we wniesionym przez niego środku odwoławczym. Tok rozumowania przedstawiony przez Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku jest zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, pozbawiony luk, czytelny i poprawny logicznie. Sąd II instancji w pełni podzielił ocenę wyjaśnień oskarżonego z postępowania przygotowawczego, zaś mając na względzie, iż obrońca zaniechał wskazania, dlaczego ocena wyjaśnień oskarżonego dokonana przez Sąd Rejonowy jest w jego ocenie błędna, poczuł się zwolniony od drobiazgowego dublowania wyводу, odsyłając tym samym do pisemnych motywów zaskarżonego wyroku. Uzupełniająco zaznaczyć należy, że wymowa pozostałych, zgromadzonych w przedmiotowej sprawie dowodów, wskazujących na sprawstwo oskarżonego, była jednoznaczna, zaś gołosłowne negowanie przez K. Ż. uprzedniego przyznania się do winy w zakresie czynu z art. 286 § 1 kk, umotywowane jedynie „świętym spokojem”, na które powołuje się jego obrońca, zupełnie nie przekonuje. Późniejszą zmianę stanowiska oskarżonego i jego wycofanie się ze złożonych dotychczas wyjaśnień, w których przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa oszustwa, ocenić należy jako nieudolną próbę obrony, co też słusznie uczynił Sąd Rejonowy. Brak w przedmiotowej sprawie jakichkolwiek przesłanek, które uzasadniałyby przyznanie się oskarżonego do tak poważnego przestępstwa, jeśli go faktycznie nie popełnił w szczególności biorąc pod uwagę, iż w dacie przesłuchania w przedmiotowej sprawie, przed Sądem Rejonowy dla Warszawy – Pragi Północ w Warszawie, toczyło się przeciwko niemu inne postępowanie karne za czyn z art. 286 § 1 kk. Logicznym zatem pozostaje wnioskowanie, iż oskarżony był świadomy, że w stosunku do niego może zapaść wyrok skazujący za ten czyn, zaś w przypadku orzeczenia Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem i późniejszym kolejnym wyrokiem skazującym za czyn tożsamo kwalifikowany, kara może zostać zarządzone do wykonania. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie zgodził się z obrońcą, że „wersja, że oskarżony czynów nie popełnił jest możliwa do przyjęcia jeżeli przyjąć, że mówił prawdę o swej niewinności”. Podkreślić w tym miejscu należy, iż wyjaśnienia oskarżonego nie były jedynym dowodem w przedmiotowej sprawie wskazującym, że dokonał on oszustwa na szkodę M. D., zaś przepis art. 410 kpk nakazujący uwzględnienie całokształtu okoliczności przedmiotowej sprawy, zobowiązuje zarówno Sąd ferujący wyrok, jak i strony procesowe. Tymczasem, użycie przez obrońcę w/w sformułowania prowadzi do konstatacji, iż całkowicie pominął on inne dowody zaliczone w poczet materiału dowodowego, które wskazywały na sprawstwo K. Ż. w zakresie tego występkę.

Z powyższych względów, zarzut obrońcy oskarżonego dotyczący błędu „dowolności” w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji uznano za chybiony.

Przechodząc do apelacji osobistej oskarżonego, nie sposób podzielić zarzutu, aby Sąd Rejonowy pominął zgłaszane przez K. Ż. wnioski dowodowe. Wszystkie zostały rozpoznane, a ich nieuwzględnienie nastąpiło z podanych przyczyn znajdujących oparcie w przepisach karnoprosesowych, co też Sąd należyście uzasadnił.

Okoliczność w postaci poważnej wady wzroku oskarżonego, uznania go przez Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności za osobę o znacznym stopniu niepełnosprawności oraz pobierania renty z tego tytułu z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, była doskonale znana Sądowi Rejonowemu orzekającemu w przedmiotowej sprawie i

wzięta pod uwagę przy wyrokowaniu. Dlatego też, powoływanie się przez K. Ż. na każdym etapie postępowania na fakt niepełnosprawności nie mogło przynieść oczekiwanego przez niego rezultatu, w szczególności biorąc pod uwagę, iż fakt ten nie wyklucza możliwości popełnienia przez niego zarzuconych, jak i kolejnych przestępstw.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, oskarżony chociaż ma poważną wadę wzroku i niekiedy wymaga pomocy osób trzecich, w społeczeństwie funkcjonuje normalnie, nie ma problemów z kontaktami międzyludzkimi i stworzeniem trwałych relacji towarzyskich, jak również z odnalezieniem się w sytuacjach życia codziennego. Oskarżony samodzielnie obsługuje sprzęty telekomunikacyjne i komputerowe, powiększając w tym celu czcionkę na wyświetlaczu urządzenia. Jego stopień niepełnosprawności nie wyklucza go także w zupełności z rynku pracy, wymaga jednak pracy w warunkach chronionych (k. 453). Wskazać w tym miejscu należy, że K. Ż. samodzielnie sporządził także wniesioną apelację.

Sąd Okręgowy nie podzielił także zarzutów oskarżonego wyrażonych w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego, dotyczących negowania wiarygodności świadka A. J.. Jak wskazuje się w orzecznictwie, sam fakt uprzedniej karalności świadka, czy też okoliczność w postaci toczących się przeciwko świadkowi innych spraw karnych, nie może niejako a priori skutkować negatywną oceną jego relacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2015 r., sygn. III KK 459/15, LEX nr 2054486). W ocenie Sądu Okręgowego, dowód w postaci zeznań A. J. został poddany przez Sąd Rejonowy ostrożnej i starannej analizie, zaś końcowa ocena wiarygodności jej depozycji uwzględnia wszelkie wytyczne art. 7 kpk.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut oskarżonego z uzasadnienia wniesionej przez niego apelacji, sprowadzający się do twierdzenia, że przyjęcie jego sprawstwa w zakresie czynu z pkt II a/o (art. 216 § 1 kk) nie zostało poparte żadnymi dowodami, a oskarżyciel publiczny niesłusznie sformułował go w akcie oskarżenia. Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż sprawstwo K. Ż. co do obelg kierowanych pod adresem pokrzywdzonej, zostało ustalone na podstawie dowodów w postaci zeznań M. D., dowodów z dokumentów dotyczących połączeń wykonywanych z telefonu należącego do oskarżonego, części jego wyjaśnień, w których przyznał, iż nikt inny nie korzystał z jego aparatu telefonicznego, jak również wynika ono z nieodpartej logiki zdarzeń.

Reasumując powyższe stwierdzić trzeba, że oskarżony w ramach apelacji osobistej próbował postulować zdyskredytowanie pierwszoinstancyjnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, opierając się na lakonicznej, fragmentarycznej i wybiórczej analizie dowodów, oderwanej od kontekstu całokształtu okoliczności przedmiotowej sprawy, uchybiającej nadto zasadom logiki i doświadczenia życiowego. Z tego też względu jego apelacja została uznana za bezzasadną.

Nie sposób było nie zgodzić się jednak z zarzutami sformułowanymi przez prokuratora w pisemnym środku zaskarżenia, albowiem rozpoznając przedmiotową sprawę Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim rzeczywiście dopuścił się naruszenia przepisów karnoprocesowych oraz karnomaterialnych. Uwzględnienie apelacji oskarżyciela publicznego skutkowało zmianami w zaskarżonym wyroku, przytoczonymi w orzeczeniu reformatoryjnym Sądu Okręgowego.

Pierwszym mankamentem kontestowanego rozstrzygnięcia było naruszenie treści art. 413 § 2 pkt 1 kpk, polegające na braku dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu z pkt I aktu oskarżenia i jego właściwej kwalifikacji prawnej. Sąd I instancji uznał K. Ż. za winnego zarzucanego mu czynu, jednakże wskazując jego kwalifikację prawną, powołał jedynie art. 286 § 1 kk mimo, iż zgodnie z opisem tegoż czynu stanowi on przestępstwo, które winno zostać za oskarżycielem publicznym zakwalifikowane jako art. 286 § 1 kk (oszustwo) w zbiegu kumulatywnym z art. 270 § 1 kk (fałsz materialny) w zw. z art. 11 § 2 kk.

Dlatego też, Sąd II instancji czyn przypisany oskarżonemu w pkt I wyroku zakwalifikował jako przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, zaś jako podstawę wymiaru kary za ten czyn powołał art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk. Sąd Okręgowy zgodził się przy tym z rozmiarem represji karnej wymierzonej oskarżonemu za ten czyn. Kara sześciu miesięcy pozbawienia wolności stanowi dolną granicę zagrożenia ustawowego występku z art. 286 § 1 kk, najniższą możliwą do wymierzenia. W ocenie Sądu II instancji, wszelkim przesłankom łagodzącym i

obciążającym oskarżonego nadano właściwą rangę i znaczenie. Niemniej jednak, problematyka samego warunkowego zawieszenia tejże kary zostanie omówiona w dalszej części niniejszych rozważań.

Mimo, iż drugi z zarzutów prokuratorskich - naruszenie art. 413 § 2 pkt 1 kpk i art. 424 § 1 pkt 2 kpk polegający na sprzeczności pomiędzy wyrokiem a uzasadnieniem w powyższym zakresie - jest co do zasady słuszny, na aprobatę i uznanie zasługuje wskazanie przez Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku własnego niedopatrzenia. Naruszenie treści tych przepisów stanowiło konsekwencję pierwszego uchybienia. Z powodzeniem konwalidowano je w orzeczeniu zmieniającym wyrok Sądu I instancji.

Słusznym zarzutem prokuratorskim jest także naruszenie przez Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim przepisu prawa karnego materialnego art. 216 § 1 kk, które polegało na skazaniu S. G. z tego przepisu na karę pozbawienia wolności, mimo, iż przepis ten nie pozwala w ogóle na orzeczenie tego rodzaju kary. Zgodnie z dyspozycją art. 216 § 1 kk, kto znieważa inną osobę w jej obecności albo chociażby pod jej nieobecność, lecz publicznie lub w zamiarze, aby zniewaga do osoby tej dotarła, podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności. Zagrożeniem ustawowym czynu z art. 216 § 1 kk nie jest zatem kara pozbawienia wolności i dlatego niedopuszczalne było wymierzenie kary pozbawienia wolności za ten czyn. Na marginesie dodać jedynie można, iż urząd prokuratorski na rozprawie głównej poprzedzającej wydanie zaskarżonego wyroku wadliwie postulował wymierzenie oskarżonemu za czyn z art. 216 § 1 kk kary 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności (k. 417) i błąd ten powielił w zaskarżonym wyroku Sąd meriti.

Skutkiem powyższego uchybienia było błędne zastosowanie przez Sąd I instancji w pkt 3 kontestowanego orzeczenia przepisów art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk o karze łącznej pozbawienia wolności, orzeczonej w wyniku połączenia kar jednostkowych za czyny z pkt I i II aktu oskarżenia, zaś naturalną konsekwencją jego stwierdzenia - uchylenie zawartego w pkt 3 wyroku orzeczenia o karze łącznej, a także uchylenie rozstrzygnięcia o wymierzeniu oskarżonemu w pkt 2 wyroku kary jednego miesiąca pozbawienia wolności za czyn z pkt II a/o.

Sąd Okręgowy, będąc uprawnionym do wymierzenia oskarżonemu kary za czyn z art. 216 § 1 kk, doszedł do przekonania, iż w realiach tej sprawy karą sprawiedliwą i zasłużoną, spełniającą wymogi prewencji indywidualnej i generalnej, będzie kara najłagodniejsza rodzajowo – tj. kara grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda stawka.

Należy zauważyć, że przy ustawowo maksymalnie dopuszczalnej ilości 540 (pięciuset czterdziestu) stawek dziennych wymierzona przez Sąd Okręgowy grzywna w ilości 100 (stu) stawek dziennych odpowiada prawno-karnej ocenie czynu oskarżonego oraz osobistym cechom sprawcy. Jeżeli chodzi zaś o samą wysokość orzeczonej stawki dziennej, ustalono ją w najniższej możliwej wysokości. Zgodnie z art. 33 § 3 kk stawka dzienna nie może być niższa od 10 (dziesięciu) złotych, ani też przekraczać 2.000 (dwóch tysięcy) złotych. Stawka dzienna orzeczonej wobec oskarżonego uwzględnia jego dochody, warunki osobiste, stosunki rodzinne i majątkowe. Oskarżony posiada stały dochód w postaci renty z ZUS-u, a wysokość kary grzywny nie uniemożliwia jej wykonania, chociażby w systemie ratalnym zgodnie z art. 49 kkw. Warto przy tym zaznaczyć, iż głównie z uwagi na cel wychowawczy, Sąd Okręgowy rozważał możliwość wymierzenia oskarżonemu kary ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, niemniej jednak stan zdrowia oskarżonego – osoby o znacznym stopniu niepełnosprawności, wynikającym z wysokiej wady wzroku, prowadził do konstatacji o znacznych trudnościach w jej wykonaniu.

Przechodząc do ostatniego zarzutu - rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu za czyn z pkt I a/ o (art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 11 § 2 kk) – i tym samym do problematyki warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej za ten czyn, Sąd Odwoławczy nie podzielił stanowiska Sądu Rejonowego, sprowadzającego się do uznania, iż wobec K. Ź. zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna i po raz kolejny zasługuje on na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa tej instytucji.

Oskarżony był już wielokrotnie karany, przy czym uprzednio stosowane wobec niego kary i środki karne (grzywny, kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz obowiązki naprawienia szkody) nie okazały się skuteczne i nie powstrzymały go przed popełnieniem kolejnych przestępstw. Sąd Okręgowy zważył przy tym, iż wobec oskarżonego orzeczono kary grzywny, zaś przepisy KK po nowelizacji obecnie przewidują krótsze

terminy zatarcia takich skazań. Niemniej jednak, mimo wykonania kary grzywny, nadal figurują one w Karcie Karnej, albowiem oskarżony nie wykonał środków karnych orzeczonych prawomocnymi wyrokami, co - w ocenie Sądu Okręgowego - doskonale odzwierciedla jego stosunek do popełnionych czynów. Nadto, jak słusznie wskazał prokurator, w przedmiotowej sprawie K. Ż. został uznany winnym popełnienia czynu z art. 216 § 1 kk na szkodę pokrzywdzonej także pierwszym czynem stanowiącym przestępstwo oszustwa, co pozwala na stwierdzenie, iż jest on osobą nie mającą zahamowań w dążeniu do osiągnięcia zamierzonego przestępczego celu. Widoczne pozostaje to m.in. w poziomie niezwykle wulgarnej i obraźliwej rozmowy prowadzonej z pokrzywdzoną za pośrednictwem poczty e-mail, której wydruki zostały załączone do akt przedmiotowej sprawy i zaliczone w poczet materiału dowodowego. Wskazuje ona na wysoki stopień demoralizacji K. Ż.. Sąd Okręgowy zgodził się także z uwagami prokuratora co do znacznego stopnia winy i wysokiej społecznej szkodliwości pierwszego z czynów oskarżonego, jak również z podkreśleniem przez niego celów prewencji generalnej i indywidualnej. Zdaniem Sądu II instancji, tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności uwzględnia cele, jakie kara winna spełniać, czyniąc zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Nadto, jest ona współmierna do stopnia zawinienia i wystarczająca do tego, aby podziałała na oskarżonego powstrzymująco i uświadomiła mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności karnej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uchylił zawarte w pkt 3 wyroku orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności. Kara łączna pozbawienia wolności za czyny z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 216 § 1 kk, nie powinna w ogóle zostać orzeczona w zaskarżonym wyroku. Sąd Odwoławczy uznał zatem, iż oskarżony K. Ż. z przyczyn wskazanych powyżej nie zasługuje na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa tej instytucji w odniesieniu do kary wymierzonej za czyn z pkt I aktu oskarżenia.

Nie znajdując podstaw do jakichkolwiek ingerencji i korekt w pierwszoinstancyjnym orzeczeniu, oczywiście poza wskazanymi powyżej, Sąd Okręgowy w Siedlcach w pozostałej części wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 635 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. S. R. w S. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym (§ 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

Biorąc pod uwagę sytuację materialną oskarżonego oraz nieuchronność odbycia bezwzględnej kary pozbawienia wolności z tej sprawy, Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 kpk i art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.) zwolnił oskarżonego od opłaty za obie instancje i wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że te ostatnie poniesie Skarb Państwa. Za rozstrzygnięciem tej treści przemawiają także niskie możliwości zarobkowe oskarżonego, związane z niepełnosprawnością, konieczność poniesienia przez niego kary grzywny w finalnej wysokości 1.000 zł orzeczonej tym wyrokiem oraz uiszczenia na rzecz pokrzywdzonej kwoty 500 zł tytułem środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody, co przy jego dochodach będzie stanowić znaczącą dolegliwość.

Z tych też względów, na podstawie art. 437 § 1 kpk, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.